

Arrest

nr. 292 206 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN & J. PAQUOT
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022 tot weigering van het vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PAQUOT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 1986.

1.2. Verzoeker dient op 21 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 258.172 van 14 juli 2021 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Verzoeker dient op 19 augustus 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 29 juni 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming, doch deze beslissing wordt ingetrokken.

1.5. Verzoeker wordt op 21 november 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.6. De commissaris-generaal neemt op 23 december 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Hashimkhel, een dorp gelegen in het Aryoub Zazai (Alikhel Jaji) district van de provincie Paktia.

U diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 21 februari 2020. U verklaarde hierin het volgende.

U woonde er met uw vrouw en twee zoontjes. Uw ouders, twee zussen en broer waren er ook woonachtig. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U ging tot het zesde jaar naar school. U was werkzaam als kleermaker en als taxichauffeur. U heeft uw gehele leven in Aryoub Zazai gewoond, een regio waar de taliban er een grote aanwezigheid op nahield. U werkte er als taxichauffeur. U heeft meerdere aanvaringen met de taliban gehad. U vervoerde immers twee personen die werkzaam waren in de financiële sector van uw district naar het hoofdstedelijk district Gardez. De taliban belden u op met de boodschap om hiermee te stoppen. Nadat u een dreigbrief ontving, stopte u ook effectief met de mannen te vervoeren. Enkele maanden nadien vond er een gevecht op de weg plaats. U was er met uw wagen nabij. Er waren verschillende doden van het Afghaans nationale leger, alsook verscheidene gewonden. U diende een gewonde soldaat te vervoeren naar de kliniek in het districtscentrum. Daarna was er nog een tweede conflict waarbij er soldaten gewond raakten. U vervoerde opnieuw twee gewonde soldaten naar de kliniek. Hierna werd u gebeld door de taliban. Ze zeiden dat u hen niet had gehoorzaamd en opnieuw was begonnen met het transporteren van overheidspersoneel. De daaropvolgende vrijdag kreeg u een telefoontje van een dorpsgenoot. Uw vader was ontvoerd door een grote groep taliban toen hij naar de moskee ging. Hij werd een dag later onthoofd teruggevonden, langs de weg. U bleef hierna tien dagen bij een vriend van uw vader, Q. Hierna besloot u Afghanistan te verlaten. U ging naar Pakistan waarna u verder reisde naar Turkije via Iran. U maakte hierna de oversteek naar Griekenland. Vervolgens kon u via Servië Kroatië bereiken. Tenslotte passeerde u Italië en Frankrijk om uiteindelijk in België te arriveren.

Ter staving van uw verzoek legde u uw taskara, een document ter staving van uw problemen, een dreigbrief en een attest ter staving van uw psychologische problemen, alsook een postpakket neer. Het betrof telkens originelen.

Op 11 januari 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen moeilijkheden met de taliban, alsook omdat u geen risico op ernstige schade liep. U tekende op 12 februari 2021 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV of de Raad) tegen de beslissing van het CGVS. Op 14 juli 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS en weigerde ook zij u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in cassatieberoep.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en diende op 19 augustus 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U volhardde in uw eerder uiteengezette problemen met de taliban. U herhaalde dat uw zoon door hen vergiftigd werd. U verwees eveneens naar de machtsovername door de taliban. Ter staving van uw tweede verzoek legde u een originele begeleidende brief opgesteld door uw advocaat aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan en uw psychologische problemen neer.

Op 29 juni 2022 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid aangezien u zich op dezelfde elementen als uw eerste verzoek beriep en deze al eerder ongeloofwaardig werden verklaard. Bovendien werd vastgesteld dat u geen enkel concreet element aanbracht dat erop wijst dat u sinds de machtsgreep van de taliban nood zou hebben aan internationale bescherming bij terugkeer naar Afghanistan. U tekende op 14 juli 2022 beroep aan bij de RvV tegen de beslissing van het CGVS. In het verzoekschrift argumenteerde uw advocaat dat op 18 mei 2022 nieuwe stukken werden overgemaakt per e-mail aan het CGVS en deze niet werden beoordeeld in het kader van uw tweede verzoek door het CGVS. Hierop werd

er door het CGVS besloten tot intrekking van de beslissing tot niet-ontvankelijk volgend verzoek. Uw beroep bij de RvV werd verworpen. U werd opnieuw gehoord in een persoonlijk onderhoud door het CGVS op 21 november 2022.

Tijdens dit persoonlijk onderhoud op het CGVS van 21 november 2022 verklaart u dat u in 2009 vier maanden hebt gewerkt voor het Amerikaanse bedrijf "Technologists inc" waarbij u verantwoordelijk was voor de IT in de opbouw van een legerbasis in Wardak. Omwille van dit werk ontving uw familie bedreigingen van de taliban. De taliban kwam langs bij u thuis op zoek naar u. U was op dat moment in Kabul en besloot te vluchten naar Pakistan. Hier verbleef u gedurende drie of vier jaren in Lahore tot uw vader u verwittigde dat alles opnieuw normaal was en u weer terugkeerde naar het dorp. Na uw terugkeer in Afghanistan had u geen problemen meer omwille van uw eerdere werk voor het Amerikaanse bedrijf. U volhardt evenwel in uw eerder uiteengezette problemen met de taliban die volgens u na uw terugkeer uit Pakistan zouden hebben plaatsgevonden naar aanleiding van uw werkzaamheden als taxichauffeur waarbij u leden van de voormalige Afghaanse overheid zou hebben vervoerd (zie CGVS, kopie notities van het persoonlijk onderhoud van 10/11/2020).

Ter staving van uw tweede verzoek legt u opnieuw de videobeelden van de taliban neer die eerder door uw advocaat aan het CGVS werden overgemaakt per e-mail op 18 mei 2022. Hierop zijn enkele fragmenten te zien waarbij zogenaamde leden van de taliban uw woning bezoeken en naar u informeren. Dit bezoek zou gefilmd zijn door uw echtgenote. Op enkele fragmenten is te zien hoe mannen, enkelen gewapend, op een binnenkoer staan. Een ander fragment toont verschillende personen en allerlei zaken op de grond. U legt ook een werkattest van het bedrijf "Technologists inc.", een printscreen van een spraakbericht van de taliban, een opleidingsattest van het Rode Kruis, Pakistaanse medische attesten van uw vrouw en kinderen, een foto van uzelf in het opvangcentrum, een opleidingsattest aangaande uw opleiding in België, twee psychologische attesten, een visitekaartje van en een e-mail naar een psycholoog die u plande te contacteren. Het betreft allen kopieën. Na het persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat nog een kopie van uw bankkaart en de geluidsopnames van het spraakbericht van de taliban over aan het CGVS op 30 november 2022.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Uw advocaat verklaart in de door u voorgelegde begeleidende brief bij DVZ dat u lijdt aan ernstige psychologische problemen die u bijzonder kwetsbaar maken. Voorts haalt u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 21 november 2022 psychische problemen aan (zie CGVS II, p.2). Gevraagd naar verduidelijking geeft u aan gestresseerd te zijn omwille van uw situatie en ook over slaapproblemen te beschikken (zie CGVS II, p.3). U legt ter staving van uw psychologische problemen twee attesten neer. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat deze attesten al dateren van 2020 en 2021 en u één ervan reeds voorlegde in het kader van uw eerste verzoek. U werd gevraagd of u momenteel nog in begeleiding bij een psycholoog bent, alwaar u negatief op antwoordt en zegt dat u wel probeerde psychologen aan te spreken, maar u er niet in slaagde een plaats te bemachtigen, waarover u ook een e-mail neerlegt (zie CGVS II, p.3). Dit kan echter niet leiden tot een andere oordeelsvorming aangaande uw bijzondere procedurele noden en/of enige steunmaatregelen. Vooreerst merkt het CGVS op dat u, gevraagd naar uw gezondheidstoestand tijdens uw gehoor bij DVZ, louter verklaart 'een beetje stress' te ervaren (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek d.d. 28.09.2021, vraag 12) doch maakte u op geen enkele wijze gewag van ernstige psychologische problemen noch van enig element dat u verhindert deel te nemen aan de asielprocedure. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaalt u dat u louter stress ervaart en slaapproblemen hebt (zie CGVS II, p.3). Het CGVS wijst er op dat elke verzoeker om internationale bescherming bloot staat aan een bepaalde mate van stress doch is dit onvoldoende om aanleiding te geven tot het besluiten van de aanwezigheid van bijzondere procedurele noden en/of steunmaatregelen. Daarenboven oordeelde de Raad reeds in haar arrest d.d. 14.07.2021 dat de psychologische moeilijkheden die u ervaarde in uw eerste verzoek om internationale bescherming niet zodanig zwaarwichtig of ernstig van aard waren dat er sprake was van bijzondere procedurele noden en/of dat u steunmaatregelen hadden moeten worden toegekend (RvV, arrest 258.172, p.12-13). U brengt in onderhavig verzoek geen enkel element noch document aan dat een ander licht schijnt op (de

beoordeling van) uw psychologische toestand. Het psychologisch attest d.d. 30.10.2020 dat u neerlegt, werd immers reeds beoordeeld tijdens uw tweede verzoek. Voorts kan er uit het attest d.d. 28.12.2021 enkel worden afgeleid dat u gedurende een periode therapie volgde en hieruit naar voor kwam dat u angst- en slaapproblemen had en symptomen van depressie ervaarde. Verder blijkt hieruit dat uw psychologische problemen terug te leiden zijn tot uw situatie momenteel in België. Hierboven werd reeds uiteengezet dat een bepaalde mate van stress onvoldoende is aanleiding te geven tot het besluiten van de aanwezigheid van bijzondere procedurele noden en/of steunmaatregelen. Er werd u voorts op het feit gewezen dat u ten allen tijde een pauze kon aanvragen en verduidelijking kon vragen als u de vraag niet begreep (zie CGVS II, p.3). Buiten de pauze die altijd in de helft van het persoonlijk onderhoud wordt genomen (zie CGVS II, p.9) vroeg u geen bijkomende pauzes aan. Ook kon het CGVS dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 21 november 2022. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na analyse van uw tweede verzoek, dient nu te worden vastgesteld dat u ook naar aanleiding van uw tweede verzoek uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt.

U blijft met betrekking tot uw directe vluchtaanleiding uit Afghanistan tijdens uw persoonlijk onderhoud op 21 november 2022 vasthouden aan de door u beschreven problemen met de taliban die u reeds aanhaalde tijdens uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS op 11 januari 2021 uw vorige, eerste, verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees jegens de taliban daar uw verklaringen aangaande de vervolging uitgaande van de taliban doorspekt waren met onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties. De Raad bevestigde op 14 juli 2021 per arrest de beslissing en de motieven van het CGVS. Het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog steeds vasthoudt aan deze eerdere verklaringen die al ongeloofwaardig werden bevonden en dit ook bevestigd werd in beroep, is niet ernstig te noemen. U dient er zich rekenschap van te geven dat uw asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden werd door de Raad en dat deze beslissing kracht van gewijsde heeft. Het louter voortborduren op uw reeds ongeloofwaardig bevonden verhaal kan dan ook bezwaarlijk plots wel overtuigen, a fortiori wanneer u documenten neerlegt die evenmin overtuigen zoals verder in deze beslissing wordt uiteengezet.

Waar u bij uw verklaringen bij DVZ in het kader van uw tweede verzoek aanhaalt dat uw zoon door de taliban ontvoerd en vergiftigd werd waardoor hij kwam te overlijden wijst het CGVS erop dat er reeds werd vastgesteld dat u niet aantoonde dat het overlijden van uw zoon doch betreuenswaardig op enige wijze verbonden was met de door aangehaalde problemen met de taliban die bovendien reeds ongeloofwaardig bleken te zijn. De RvV motiveerde hieromtrent als volgt:

"Voorts haalt de verzoekende partij aan dat haar zoon omwille van haar problemen met de taliban ontvoerd en gedood werd. In de bestreden beslissing wordt terecht uiteengezet dat: "U stelt ook dat uw vierjarige zoon verdwenen is (CGVS p. 8,20,22). U vermoedt dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de verdwijning van uw zoon (CGVS p. 20). Dit is echter speculatie van uwer zijde, u heeft namelijk geen idee wat er werkelijk met uw zoon is gebeurd (CGVS p. 8). Er is dan ook geen enkele concrete aanwijzing dat de taliban verantwoordelijk is voor de verdwijning van uw zoon." Uit het medisch certificaat dat via een aanvullende nota neergelegd wordt blijkt dat haar zoon ten gevolge van vergiftiging overleden is. Deze doodsoorzaak laat op zich niet toe om een verband te leggen met de voorgehouden problemen van de verzoekende partij met de taliban."

alsook, "In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij ook een medisch certificaat bij om aan te tonen dat haar zoon overleden is. Het is een zeer betreuenswaardig gebeurtenis, die niet betwist wordt. Uit het document blijkt dat de doodsoorzaak vergiftiging is. Op basis van dit document kan geen verband gelegd worden tussen het overlijden van haar zoon en haar vluchteloosheid."

U haalt ook nog bij DVZ in het kader van uw tweede verzoek aan dat uw broer R. verplicht wordt naar de madrassa te gaan en hier voorbereid wordt door de taliban om aanslagen uit te voeren (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 16). U toont echter geenszins aan hoe dit gelinkt is met uw vrees bij een terugkeer en haalt

dit ook nergens aan tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 21 november 2022. Dat u dit gegeven niet vermeldt tijdens uw persoonlijk onderhoud, wijst erop dat uw persoonlijke vrees voor vervolging hier geen verband mee houdt. Wat er ook van zij, kan hier maar weinig geloof aan worden gehecht. Uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op [easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf](https://easo.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022), de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op [https:// euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022](https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022)) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Bovendien dringt de vraag zich op welke reden uw broer heden gedwongen zou worden gerekruteerd door de taliban voor het plegen van aanslagen en zelfmoordaanslagen nu de taliban sinds augustus 2021 de macht in Afghanistan volledig in handen heeft. Wat u beweert is niet gestaafd en klemmt met objectieve informatie alsook met de huidige reële situatie in Afghanistan.

Verder voegt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 21 november 2022 toe dat u in de periode van 2009 vier maanden werkzaam was bij de opbouw van een legerbasis in Wardak, dit in dienst van het Amerikaans bedrijf "Technologists inc" en legt u hier ook een werkattest en uw bankkaart van neer (zie CGVS II, p.4 en 5). U haalt aan dat u omwille van dit werk bedreigd werd door de taliban en ze op zoek kwamen naar u bij u thuis, maar u zich toen in Kabul bevond. U zou begin 2010 gevlucht zijn naar Pakistan, alwaar u ongeveer vier jaren zou verbleven hebben tot uw vader zei dat het veilig was om terug te keren naar uw dorp in Afghanistan (zie CGVS II, p.8). Hierbij dient vooreerst te worden benadrukt dat het zeer opmerkelijk is dat u uw vroegere job als IT assistent bij een Amerikaans bedrijf en de problemen die u hierdoor kreeg met de taliban nooit eerder vermeldde tijdens uw voorgaande verzoek toen u de kans kreeg. Zelfs in het kader van uw tweede verzoek tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ vermeldt u hier helemaal niets over, hetgeen de wenkbrauwen nog meer doet fronsen (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, 28/09/2021). U kreeg immers uitdrukkelijk de kans om nieuwe elementen aan te brengen die voor u een probleem bij terugkeer zouden vormen. Dat u zelfs dan hier niets over vermeldde, doet ernstige afbreuk aan de vrees hieromtrent. Meer nog, u legde hier zelfs bedrieglijke verklaringen over af voordien voor de Belgische asieldiensten aangezien u tot dan toe altijd beweerde maar tot de zesde graad naar school te zijn gegaan en werkzaam te zijn geweest als taxichauffeur (zie CGVS I, p. 9). U voegde er aan toe dat alvorens u begon te werken als taxichauffeur, u als kleermaker werkte. U repte met geen woord over het gegeven dat u ooit in de IT-sector voor de Amerikanen zou hebben gewerkt. Dit terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw tweede verzoek plots beweert een cursus IT en Engelse taal te hebben gevolgd aan een privéschool in Kabul en u zo de job als IT-assistent bij Technologists INC., een Amerikaans bedrijf, bemachtigde (zie CGVS II, p.5). Gevraagd om welke reden u dit niet eerder vermeldde, zegt u dat u bij aankomst in België van andere Afghanen vernam dat u beter niet kon vermelden dat u in Kabul studeerde, aangezien het CGVS anders van oordeel zou zijn dat u zich ook hier kon vestigen (zie CGVS II, p.5). Hier dient benadrukt te worden dat van iedere verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Aan voorgaande medewerkingsplicht heeft u duidelijk verzaakt. Dat u niets eerder vermeldde over uw zogenaamde werk bij dit Amerikaanse bedrijf en de bijhorende problemen, zelfs niet in het kader van uw tweede verzoek bij DVZ, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Dit gelet op de problemen die u naar aanleiding van uw zogenaamde profiel zou hebben gekend met de taliban, dewelke zelfs zouden geleid hebben tot uw eerste vlucht uit Afghanistan. Hiernaar gevraagd verklaart u wederom dat het in het kader van uw eerste verzoek op aanraden van andere asielzoekers was dat u hierover zweeg en dat u er niet naar gevraagd werd op de DVZ in het kader van uw tweede verzoek (zie CGVS II, p.5 en 9). Dit zijn echter bezwaarlijk gegronde excuses te noemen, aangezien u meermaals de kans werd geboden uw vrees bij terugkeer omstandig uit de doeken te doen en alle elementen aan te reiken die voor u een probleem zouden kunnen vormen bij terugkeer. Dat u dan nog beweert dat u het niet verklaarde op de DVZ omdat u er niet naar gevraagd werd, overtuigt hoegenaamd niet. Er werd u immers expliciet gezegd dat het aan u was om alle nieuwe elementen aan te reiken die een ander licht konden werpen op uw vorige beoordeling, waarbij u naliel bovenstaande te vermelden (zie DVZ, volgende verzoek, vraag 16). Uw zogezegde vrees omwille van uw vroegere job, kan gelet op uw voorgaande dan ook niet geloofd worden. Bovendien is het merkwaardig te noemen dat u zich aanvankelijk vergist in uw functietitel bij dit bedrijf. Zo zegt u eerst dat u werkte als 'IT-officer' om dit vervolgens te corrigeren naar IT-assistent zoals het ook in de kopie van de brief van het bedrijf "Technologists inc" vermeld wordt (CGVS II, p. 4). Dit

ondersteunt dat uw verklaringen over uw zogenaamde vroegere job ongeloofwaardig zijn, net zoals volgende opmerkingen. U weet niet wanneer u deze job uitgeoefend hebt. Hiernaar gevraagd zegt u dat het op de brief vermeld staat maar dat u het niet weet door de stress die u ervaart. Daarop gevraagd door het CGVS hoelang geleden u deze job uitoefende, slaagt u er niet in hier nauwkeurige verklaringen over af te leggen. U denkt dat dit in 2009 of 2010 was, u voegt toe niet meer te weten of u begon in april of november. Gevraagd waar u werkzaam was in Wardak als IT'er blijft u weinig specifiek en zegt u enkel dat het in de hoofdstad van de provincie was zonder een duidelijke locatie aan te geven. U voegt toe dat u bij dit bedrijf begon te werken voor de opbouw van een militaire basis. Gevraagd wat de naam van die basis is, zegt u bevreemdend genoeg: "Ik zou het niet weten, maar het nummer van het contract is vermeld op mijn documenten". Uw antwoorden op de vragen over uw werk als IT'er voor een Amerikaans bedrijf zijn allesbehalve doorleefd te noemen en overtuigen niet. Ook al dateert uw zogenaamde job in deze sector van meer dan tien jaar geleden, desalniettemin kan van u verwacht worden dat, indien u daadwerkelijk deze job hebt uitgevoerd en u daadwerkelijk hierdoor uw land diende te ontvluchten, u beter op de hoogte zou zijn. Uw job vormde immers, althans zo meent u heden, de aanleiding tot uw eerste vlucht uit Afghanistan.

Verder blijft u zeer vaag over hoe de taliban uw job bij bovengenoemd bedrijf achterhaald zouden hebben. Zo beweert u dat enkel twee van uw vrienden en uw familie op de hoogte waren van uw werk en u zelf in Kabul woonde tijdens de periode dat u werkte in Wardak (zie CGVS II, p.7 en 8). Hoe de taliban dan te weten kwam over uw werk, is een raadsel. Hiernaar gevraagd zegt u dat waarschijnlijk één van uw vrienden dit heeft doorverteld. U voegt toe dat uw vrienden indertijd aanhangers van de republiek waren, maar u nu op sociale media ziet dat ze de vlag van de Islamitische Emiraten als profielfoto hebben (zie CGVS II, p.8). U kan echter geenszins zeggen wie u dan specifiek bedoelt en staft dit ook verder niet (zie CGVS II, p.8 en 9). Het is dan ook zeer vreemd te noemen hoe de taliban te weten kwam over uw werk. Voorts beweert u dat ze uw vader belden en hem zeiden dat ze wisten van uw werk en naar uw huis zouden komen om u te zoeken (zie CGVS II, p.9). Dat de taliban op voorhand uw familie verwittigt dat ze u komen zoeken en arresteren, u daarmee alle kansen gevend om te ontsnappen, is een zeer weinig aannemelijke bewering en dan ook weinig geloofwaardig.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, met name dat uw asielmotieven ongeloofwaardig zijn, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het gegeven dat uw echtgenote en kinderen omwille van uw ingeroepen profiel en problemen onderdrukt werden door de taliban waardoor zij ongeveer anderhalve maand voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 21 november 2022 van Afghanistan naar Pakistan zouden verhuisd zijn. Uw verklaringen dat het leven van uw gezinsleden in Afghanistan in gevaar zou zijn, overtuigt aldus geenszins.

Waar u nog aanvoert verwesterd te zijn wegens uw verblijf en integratie in België, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw relaas in zijn geheel niet geloofwaardig is en uw ingeroepen vrees betreffende uw werk aan de legerbasis verder niet actueel is. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

De begeleidende brief opgesteld door uw advocaat in functie van uw tweede verzoek bij DVZ, kan evenmin leiden tot een andere oordeelsvorming. Daar deze brief een uiteenzetting betreft van verscheidene nieuwsartikelen en rapporten aangaande de algemene veiligheidssituatie, gaande tot het moment van de opstelling van de brief zijnde 27 september 2021, wijst het CGVS erop dat dit betrekking heeft op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus (zie infra). Daarnaast wijst het CGVS erop dat een dermate algemene verwijzing onvoldoende is om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging jegens de taliban. U dient uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, quod non in casu.

Met betrekking tot de kopie van de brief van "Technologists INC" en uw bankkaart, kunnen deze documenten evenmin bovenstaande beslissing in positieve zin wijzigen. Uw verklaringen dienaangaande zijn immers niet geloofwaardig. Bovendien betreffen deze documenten slechts kopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Deze kunnen eenvoudig worden vervalst en hebben een bijzonder relatieve bewijswaarde.

Voorts zijn er nog de video's die u neerlegt en waarbij u beweert dat hierop de taliban te zien is die enkele maanden geleden naar uw huis kwam om u te zoeken (zie CGVS II, p.11). Op basis van de videofragmenten die u neerlegt, is dit echter onmogelijk af te leiden. Er zijn immers louter enkele gewapende mannen te zien die op de grond neerzitten. Geenszins valt hieruit af te leiden dat het hier om uw huis gaat, noch dat het de taliban betreft die uw familie bedreigen en zij een zoekactie in uw huis volbrengen. Daarnaast zijn dergelijke beelden makkelijk te ensceneren. Gelet op alle vaststellingen gedaan inzake uw verzoeken om internationale bescherming, met name het gegeven dat uw verklaringen aangaande uw asielmotieven bedrieglijk zijn, zijn deze videofragmenten op geen enkele wijze in staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Over het spraakbericht van de taliban dat u neerlegt en waarbij u beweert dat het een persoon N.O. betreft die u dit dreigbericht ongeveer een jaar geleden stuurde (zie CGVS II, p.10), dient het volgende te worden opgemerkt. Er kan ten eerste geenszins worden afgeleid of dit weldegelijk iemand van de taliban betreft, aangezien eender wie dit spraakbericht kan hebben ingesproken. Verder is het vreemd dat u geen informatie kan verstrekken over deze persoon en niet kan zeggen of hij al dan niet bij de taliban hoort (zie CGVS II, p.10). Al helemaal onaannemelijk is dat u zich de details van de inhoud van het bericht niet kan herinneren wanneer het CGVS u vraagt wat deze N.O. zegt in dit dreigbericht. U beweert nochtans dat u twee of zelfs drie keer dit bericht beluisterd hebt. Dat u niet in staat bent te herhalen wat in deze dreigboodschap gezegd wordt, getuigt van desinteresse en is in het geheel niet in overeenstemming te brengen met uw ingeroepen vrees. Gegeven dit alles kan er dan ook weinig bewijswaarde hieraan worden gehecht als zou het een bedreiging van de taliban jegens u betreffen.

Dan is er nog het trainingscertificaat van het Rode Kruis dat u neerlegt. Gevraagd of dit iets met uw problemen te maken heeft, antwoordt u hier negatief op (zie CGVS II, p.12). Dit document is dan ook geheel niet relevant ten aanzien van de door u ingeroepen problemen.

De Pakistaanse medische documenten van uw vrouw en kinderen bewijzen hoogstens dat uw vrouw en kinderen in behandeling waren bij een dokter in Pakistan, hetgeen wederom niet relevant is ten aanzien van uw te beoordelen vrees bij terugkeer. Wederom kunnen deze documenten uw ingeroepen vrees voor vervolging niet staven.

De foto van uzelf in het opvangcentrum en een certificaat dat u een EHBO-opleiding hebt gevolgd in België zeggen enkel iets over uw situatie in België en hierbij dient dezelfde bovenstaande opmerking gemaakt te worden dat deze niet relevant zijn voor de beoordeling van uw verzoek. U geeft verder zelf aan deze foto enkel voor te leggen omdat het voor u een goede herinnering betreft aan uw verblijf in het opvangcentrum (zie CGVS II, p.12).

Dat u ten slotte een psycholoog hebt bezocht in België en hiervan twee attesten neerlegt en ook nog mails en visitekaartje van een psycholoog die u wenste te bezoeken, dient het volgende te worden opgemerkt: hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw mogelijke mentale moeilijkheden, voegt het attest geen verdere elementen toe aan uw asielrelaas. Dergelijk medisch-psychologische verslagen vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts, in dit geval een psycholoog, kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Er kan op geen enkele wijze een verband worden gezien tussen uw ingeroepen vrees voor vervolging en uw geschetste psychologische problematiek. De attesten die u neerlegt kunnen immers de waarachtigheid van de feiten geenszins aantonen. Op de vraag of artsen een diagnose stelden, verklaart u hierover dat volgens deze artsen uw grote probleem bezorgdheid is. U verklaart nog dat u zich zorgen maakt om uw familie in Afghanistan en u gestresseerd bent omdat u niet zeker bent dat ze veilig zijn. Zoals meermaals betoogt, bent u er niet in geslaagd uw moeilijkheden en deze van uw familie ten aanzien van Afghanistan aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan en hierbij verwijst naar uw verblijf in België, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont nergens aan dat u omwille van verblijf hier minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Dezelfde beoordeling geldt voor uw eventuele mentale moeilijkheden. Immers blijkt nergens dat uw mentale moeilijkheden waarvan sprake zou zijn, dermate ernstig zijn dat u over minder weerbaarheid beschikt om te ontsnappen aan een situatie van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander*

die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen

naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Voorafgaandelijk stelt verzoeker dat, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van alle relevante informatie. Door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden, blijft de commissaris-generaal hiertoe in gebreke, stelt hij.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus.

Hij gaat in op zijn psychologische toestand, waarbij hij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat zijn toestand geen bijzondere procedurele noden of steunmaatregelen vereist. Hij benadrukt dat hij heeft aangegeven dat hij weliswaar geen psychologische begeleiding ontvangt, doch dat hij deze nog steeds nodig heeft. Hij stipt aan dat hij door zijn recente verhuizing naar Gent nog geen psycholoog heeft kunnen bemachtigen, waarbij hij aangeeft dat hij hierdoor niet mag worden benadeeld. Hij merkt op dat zijn toestand invloed heeft op zijn verklaringen.

Verzoeker gaat verder in op zijn tewerkstelling voor het Amerikaans bedrijf. Hij geeft aan dat hij bij aankomst in België onder druk stond en door derden werd geadviseerd om niet te zeggen dat hij in Kabul heeft gestudeerd en gewerkt. Hij geeft aan dat de omstandigheid dat hij dit niet eerder heeft gezegd, de commissaris-generaal er niet van ontslaat om dit te onderzoeken. Verzoeker gaat verder in op de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande deze tewerkstelling, dewelke hij tracht uit te klaren of te verduidelijken. Hij gaat hierbij tevens in op de door hem ingediende documenten.

In een volgend punt gaat verzoeker in op het risico op vervolging en ernstige schade omwille van de terugkeer uit Europa. Onder verwijzing naar diverse landeninformatie wijst hij erop dat hij als ongelovige of spion zal worden beschouwd. Hij stelt dat hij reeds enige tijd in België woont en werkt en dat hij hier vriendschappelijke betrekkingen heeft ontwikkeld.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker gaat, onder verwijzing naar rapporten, uitgebreid in op de precare sociaaleconomische en humanitaire situatie. Hij gaat in op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en stelt dat de huidige situatie in Afghanistan kan worden vergeleken met de situatie in Somalië, zoals beschreven in het arrest "*Sufi en Elmi*". Verzoeker betwist de vereiste van het vrijwillige/opzettelijke karakter van het gedrag van een actor, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij wijst erop dat de machtsovername door de taliban een einde stelde aan de internationale hulp en dat er een oorzakelijk verband is tussen de machtsovername door de taliban en de verslechtering van de humanitaire crisis.

Vervolgens gaat verzoeker in op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij het gebrek aan actuele en betrouwbare landeninformatie hekelt. Hij verwijst naar landeninformatie, waaruit blijkt dat er nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten. Hij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270.813 en stelt dat de bestreden beslissing voorbarig is en ten minste moet worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Hij stelt dat de commissaris-generaal jarenlang personen de subsidiaire beschermingsstatus toekende, indien zij afkomstig waren uit een regio met aanwezigheid van de taliban, zodat hij deze aanwezigheid nu niet kan gebruiken om te stellen dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming niet langer gevaar lopen. Hij benadrukt dat Afghanistan thans, onder talibanbewind, alleszins een dictatuur is, waar de sharia streng wordt toegepast.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 30 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

3.2. Verzoeker heeft ter terechtzitting, op 8 juni 2023, overeenkomstig 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, twee aanvullende nota's overgemaakt, waarbij hij een brief inzake zijn tewerkstelling in Afghanistan voorlegt, evenals bewijzen van zijn activiteiten in België.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De Raad merkt in deze ook op dat de commissaris-generaal de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels zijn aanvullende nota van 30 mei 2023.

4.5. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, werd in de bestreden beslissing als volgt vastgesteld: *"Uw advocaat verklaart in de door u voorgelegde begeleidende brief bij DVZ dat u lijdt aan ernstige psychologische problemen die u bijzonder kwetsbaar maken. Voorts haalt u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 21 november 2022 psychische problemen aan (zie CGVS II, p.2). Gevraagd naar verduidelijking geeft u aan gestresseerd te zijn omwille van uw situatie en ook over slaapproblemen te beschikken (zie CGVS II, p.3). U legt ter staving van uw psychologische problemen twee attesten neer. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat deze attesten al dateren van 2020 en 2021 en u één ervan reeds voorlegde in het kader van uw eerste verzoek. U werd gevraagd of u momenteel nog in begeleiding bij een psycholoog bent, alwaar u negatief op antwoordt en zegt dat u wel probeerde psychologen aan te spreken, maar u er niet in slaagde een plaats te bemachtigen, waarover u ook een e-mail neerlegt (zie CGVS II, p.3). Dit kan echter niet leiden tot een andere oordeelsvorming aangaande uw bijzondere procedurele noden en/of enige steunmaatregelen. Vooreerst merkt het CGVS op dat u, gevraagd naar uw gezondheidstoestand tijdens uw gehoor bij DVZ, louter verklaart 'een beetje stress' te ervaren (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek d.d. 28.09.2021, vraag 12) doch maakte u op geen enkele wijze gewag van ernstige psychologische problemen noch van enig element dat u verhindert deel te nemen aan de asielprocedure. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaalt u dat u louter stress ervaart en slaapproblemen hebt (zie CGVS II, p.3). Het CGVS wijst er op dat elke verzoeker om internationale bescherming bloot staat aan een bepaalde mate van stress doch is dit onvoldoende om aanleiding te geven tot het besluiten van de aanwezigheid van bijzondere procedurele noden en/of steunmaatregelen. Daarenboven oordeelde de Raad reeds in haar arrest d.d. 14.07.2021 dat de psychologische moeilijkheden die u ervaarde in uw eerste verzoek om internationale bescherming niet zodanig zwaarwichtig of ernstig van aard waren dat er sprake was van bijzondere procedurele noden en/of dat u steunmaatregelen hadden moeten worden toegekend (RvV, arrest 258.172, p.12-13). U brengt in onderhavig verzoek geen enkel element noch document aan dat een ander licht schijnt op (de beoordeling van) uw psychologische toestand. Het psychologisch attest d.d. 30.10.2020 dat u neerlegt, werd immers reeds beoordeeld tijdens uw tweede verzoek. Voorts kan er uit het attest d.d. 28.12.2021 enkel worden afgeleid dat u gedurende een periode therapie volgde en hieruit naar voor kwam dat u angst- en slaapproblemen had en symptomen van depressie ervaarde. Verder blijkt hieruit dat uw psychologische problemen terug te leiden zijn tot uw situatie momenteel in België. Hierboven werd reeds uiteengezet dat een bepaalde mate van stress onvoldoende is aanleiding te geven tot het besluiten van de aanwezigheid van bijzondere procedurele noden en/of steunmaatregelen. Er werd u voorts op het feit gewezen dat u ten allen tijde een pauze kon aanvragen en verduidelijking kon vragen als u de vraag niet begreep (zie CGVS II, p.3). Buiten de pauze die altijd in de helft van het persoonlijk onderhoud wordt genomen (zie CGVS II, p.9) vroeg u geen bijkomende pauzes aan. Ook kon het CGVS dergelijke noden*

niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 21 november 2022. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij nog steeds psychologische begeleiding nodig heeft, doch dat deze momenteel niet beschikbaar is vanwege zijn verhuis naar Gent en de lange wachttijden. Hij stipt aan dat dit gebrek aan opvolging dan ook niet in zijn nadeel mag worden gebruikt. In deze dient de Raad evenwel vast te stellen dat het gebrek aan actuele opvolging door een psycholoog geenszins de kern uitmaakt van voormelde beoordeling inzake de bijzondere procedure noden. De commissaris-generaal stelde vast dat reeds naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat de psychologische toestand niet van die aard is, dat deze noopte tot bijzondere steunmaatregelen; dat het overgemaakte medisch attest van 28 december 2021 geen andere beoordeling toelaat; dat verzoeker bij DVZ en het CGVS enkel gewag maakte van stress en slaapproblemen; dat verzoeker ten alle tijde bijkomende pauzes mocht verzoeken, evenals om verduidelijkingen kon vragen en dat het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden kon verlopen. Deze beoordeling is pertinent en vindt steun in de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat was om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan het onderhoud. Door louter zijn psychologische toestand te benadrukken, te poneren dat deze wel degelijk een invloed hebben op zijn verklaringen en te verwijzen naar algemeen wetenschappelijk onderzoek over de psychologie van vluchtelingen, brengt verzoeker de concrete beoordeling niet aan het wankelen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal verkeerd heeft besloten dat zijn rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.2. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van zijn tewerkstelling als taxichauffeur, evenals naar aanleiding van zijn tewerkstelling als IT-assistent bij een Amerikaans bedrijf. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.3. In de mate dat verzoeker ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas verwijst naar de door hem neergelegde psychologische attesten, stelt de Raad vast dat een medisch of psychologisch rapport niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormen de neergelegde psychologische stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de psychologische problemen werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn of haar bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënte wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Evenmin kan uit de bijgebrachte attesten worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn psychische problemen in de absolute onmogelijkheid verkeerde om de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan uit dit verslag niet worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in het verslag wordt *in concreto* en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond waar, op welke wijze of in welke mate de gezondheidsproblemen van verzoeker een deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet *in concreto* aan waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn beschermingsverzoek en de inhoud van de bestreden beslissing. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS evenals uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker was immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

5.1.4. Wat betreft de problemen met de taliban, naar aanleiding van het vervoeren van gewonde soldaten als taxichauffeur, werd in de bestreden beslissing als volgt gesteld: *"U blijft met betrekking tot uw directe vluchtaanleiding uit Afghanistan tijdens uw persoonlijk onderhoud op 21 november 2022 vasthouden aan de door u beschreven problemen met de taliban die u reeds aanhaalde tijdens uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS op 11 januari 2021 uw vorige, eerste, verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees jegens de taliban daar uw verklaringen aangaande de vervolging uitgaande van de taliban doorspekt waren met onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties. De Raad bevestigde op 14 juli 2021 per arrest de beslissing en de motieven van het CGVS. Het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog steeds vasthoudt aan deze eerdere verklaringen die al ongeloofwaardig werden bevonden en dit ook bevestigd werd in beroep, is niet ernstig te noemen. U dient er zich rekenschap van te geven dat uw asielrelaas ongeloofwaardig bevonden werd door de Raad en dat deze beslissing kracht van gewijsde heeft. Het louter voortborduren op uw reeds ongeloofwaardig bevonden relaas kan dan ook bezwaarlijk plots wel overtuigen, a fortiori wanneer u documenten neerlegt die evenmin overtuigen zoals verder in deze beslissing wordt uiteengezet. Waar u bij uw verklaringen bij DVZ in het kader van uw tweede verzoek aanhaalt dat uw zoon door de taliban ontvoerd en vergiftigd werd waardoor hij kwam te overlijden wijst het CGVS erop dat er reeds werd vastgesteld dat u niet aantoonde dat het overlijden van uw zoon doch betreurenswaardig op enige wijze verbonden was met de door aangehaalde problemen met de taliban die bovendien reeds ongeloofwaardig bleken te zijn. De RvV motiveerde hieromtrent als volgt: "Voorts haalt de verzoekende partij aan dat haar zoon omwille van haar problemen met de taliban ontvoerd en gedood werd. In de bestreden beslissing wordt terecht uiteengezet dat: "U stelt ook dat uw vierjarige zoon verdwenen is (CGVS p. 8,20,22). U vermoedt dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de verdwijning van uw zoon (CGVS p. 20). Dit is echter speculatie van uwer zijde, u heeft namelijk geen idee wat er werkelijk met uw zoon is gebeurd (CGVS p. 8). Er is dan ook geen enkele concrete aanwijzing dat de taliban verantwoordelijk is voor de verdwijning van uw zoon." Uit het medisch certificaat dat via een aanvullende nota neergelegd wordt blijkt dat haar zoon ten gevolge van vergiftiging overleden is. Deze doodsoorzaak laat op zich niet toe om een verband te leggen met de voorgehouden problemen van de verzoekende partij met de taliban." alsook, "In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij ook een medisch certificaat bij om aan te tonen dat haar zoon overleden is. Het is een zeer betreurenswaardig gebeurtenis, die niet betwist wordt. Uit het document blijkt dat de doodsoorzaak vergiftiging is. Op basis van dit document kan geen verband gelegd worden tussen het overlijden van haar zoon en haar vluchtrelaas."*

Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier en is pertinent alsook draagkrachtig. Verzoeker, die zich beperkt tot het poneren dat hij wel degelijk oprecht was in zijn eerste verzoek om internationale bescherming, brengt deze beoordeling niet aan het wankelen, noch draagt hij nieuwe elementen aan die een andere beoordeling toelaten.

5.1.5. Wat betreft de tewerkstelling als IT-assistent bij een Amerikaans bedrijf, werd in de bestreden beslissing geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, op grond van de volgende vaststellingen:

- (a) verzoeker heeft deze tewerkstelling nooit eerder vermeld tijdens zijn voorgaande verzoek;
- (b) verzoeker heeft deze tewerkstelling nog steeds niet vermeld tijdens het gehoor bij DVZ naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, niettegenstaande dat hem de mogelijkheid werd geboden om nieuwe elementen aan te brengen;
- (c) verzoeker heeft bedrieglijke verklaringen afgelegd, waar hij eerst stelde dat hij maar tot de zesde graad naar school te zijn geweest en werkzaam te zijn geweest als taxichauffeur, doch tijdens het persoonlijk onderhoud thans plots verklaart een cursus IT en Engels te hebben gevolgd aan een privéschool in Kabul en zo zijn job als IT-assistent te hebben bemachtigd;
- (d) verzoekers betoog dat hij door derden werd aangeraden om zijn studies in Kabul te verzwijgen, omdat de commissaris-generaal anders van oordeel zou zijn dat hij zich daar ook kon vestigen, is bezwaarlijk

een gegronde excuus, aangezien verzoeker meermaals de kans werd geboden zijn vrees omstandig uit te doeken te doen en alle elementen aan te reiken en er tevens een medewerkingsplicht op verzoeker rust;

(e) verzoeker vergist zich aanvankelijk in de functietitel bij het IT-bedrijf, waar hij eerst stelt dat hij er werkte als IT-officier om dit vervolgens te corrigeren naar IT-assistent;

(f) verzoeker kan niet verduidelijken wanneer hij deze tewerkstelling precies heeft uitgeoefend, waar hij verwijst naar de tewerkstellingsbrief en aangeeft dat hij denkt dat het in 2009-2010 was;

(g) verzoeker kan geen duidelijke locatie van de tewerkstellingsplaats aangeven, noch kent hij de naam van de militaire basis;

(h) verzoeker kan niet verduidelijken hoe de taliban op de hoogte zijn gekomen van zijn tewerkstelling bij het IT-bedrijf;

(i) verzoeker verklaarde dat de taliban zijn vader opbelden om hem te zeggen dat ze wisten van verzoekers werk en naar het ouderlijk huis zouden komen om verzoeker te zoeken, waarbij het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoekers familie op voorhand zou verwittigen en zodoende verzoeker alle kansen zou geven om aan hen te ontsnappen.

5.1.6. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.7. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.8. Verzoeker benadrukt dat hij zijn tewerkstelling bij het IT-bedrijf niet eerder heeft vermeld, omdat hij onder druk stond, gestresseerd was en werd geadviseerd door andere Afghanen om niet te zeggen dat hij in Kabul had gestudeerd en gewoond. Hiermee brengt hij evenwel de pertinente beoordeling van de commissaris-generaal niet aan het wankelen, dat dit bezwaarlijk als een legitiem excuus kan worden weerhouden. Verzoeker draagt, als volwassene man, de volle verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen en kan deze verantwoordelijkheid niet in andermans schoenen schuiven. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties. Dat verzoeker noch naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens zijn gehoor bij DVZ naar aanleiding van huidig verzoek gewag heeft gemaakt van de tewerkstelling bij het IT-bedrijf, ondergraaft op zeer ernstige wijze zijn geloofwaardigheid. Dat de commissaris-generaal verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming ontvankelijk heeft verklaard, maakt geenszins dat het onbillijk zou zijn om thans in de bestreden beslissing erop te wijzen dat verzoeker zijn tewerkstelling bij het IT-bedrijf niet heeft vermeld. De Raad ziet ook niet in hoe deze werkwijze zou impliceren dat de procedure conform artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet nutteloos zou worden.

5.1.9. Door louter zijn verklaringen inzake zijn functieomschrijving bij het IT-bedrijf te herhalen, brengt verzoeker geen nieuw element aan, dat een ander licht werpt op de zaak. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker wel degelijk eerst verklaarde IT-officier te zijn en dit vervolgens veranderde naar IT-assistent, wat overeenstemt met de vermeldingen van het door hem neergelegde werkdocument. Dit doet vermoeden dat verzoeker zijn initiële verklaring wilde doen rijmen met het door hem neergelegde document. Ook door te herhalen dat hij wel degelijk kon aangeven dat zijn tewerkstelling zich ergens in de periode 2009-2010 situeerde en dat hij er ongeveer vier maanden heeft gewerkt, brengt hij de gedane beoordeling niet aan het wankelen. Zoals de commissaris-generaal terecht heeft gesteld, kan worden verwacht dat verzoeker deze tewerkstelling concreter in de tijd kan situeren, temeer daar deze tewerkstelling reeds een reden was om de ingrijpende beslissing te nemen om zijn herkomstland een tijd te verlaten en naar Pakistan te vluchten. Verzoeker verwijst nog naar zijn stress en psychische toestand, die noopten tot een soepelere beoordeling van zijn verklaringen, doch de Raad herhaalt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er in zijn hoofde sprake was van een zodanige psychologische toestand dat deze hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten correct te herinneren of weer te geven. Dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd over andere aspecten van de tewerkstelling, zoals over de rekruteringsprocedure, zijn functie en collega's,

doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht kon stellen dat verzoekers verklaringen doorleefd en overtuigend zijn.

5.1.10. De Raad wijst verder op de volgende pertinente passage in de bestreden beslissing: *“Verder blijft u zeer vaag over hoe de taliban uw job bij bovengenoemd bedrijf achterhaald zouden hebben. Zo beweert u dat enkel twee van uw vrienden en uw familie op de hoogte waren van uw werk en u zelf in Kabul woonde tijdens de periode dat u werkte in Wardak (zie CGVS II, p.7 en 8). Hoe de taliban dan te weten kwam over uw werk, is een raadsel. Hiernaar gevraagd zegt u dat waarschijnlijk één van uw vrienden dit heeft doorverteld. U voegt toe dat uw vrienden indertijd aanhangers van de republiek waren, maar u nu op sociale media ziet dat ze de vlag van de Islamitische Emiraten als profielfoto hebben (zie CGVS II, p.8). U kan echter geenszins zeggen wie u dan specifiek bedoelt en staft dit ook verder niet (zie CGVS II, p.8 en 9). Het is dan ook zeer vreemd te noemen hoe de taliban te weten kwam over uw werk. Voorts beweert u dat ze uw vader belden en hem zeiden dat ze wisten van uw werk en naar uw huis zouden komen om u te zoeken (zie CGVS II, p.9). Dat de taliban op voorhand uw familie verwittigd dat ze u komen zoeken en arresteren, u daarmee alle kansen gevend om te ontsnappen, is een zeer weinig aannemelijke bewering en dan ook weinig geloofwaardig”*

Dat verzoeker op het moment dat de taliban hem bedreigden niet de tijd nam om te achterhalen hoe zij zijn tewerkstelling zijn te weten gekomen, verklaart niet waarom verzoeker naderhand niet meer initiatief heeft genomen om dit te achterhalen. Er kan worden aangenomen dat verzoeker zou hebben getracht te weten te komen wie zijn tewerkstelling aan de taliban zou hebben verraden, al was het maar zodat hij, nadat hij uit Pakistan terugkeerde, beter kon inschatten of bepaalde personen een eventuele bedreiging voor hem zouden kunnen vormen. Bovendien dient de Raad vast te stellen dat verzoeker ook geenszins ingaat op het pertinente motief dat het ongeloofwaardig is dat de taliban voorafgaandelijk naar verzoekers vader zou bellen, om hem te informeren dat ze verzoeker zouden komen zoeken. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, gaven de taliban verzoeker hiermee alle mogelijkheid om hen te ontvluchten, zodat een voorafgaandelijke waarschuwing de geloofwaardigheid van de vrees ondergraaft.

5.1.11. De Raad sluit zich verder aan bij de beoordeling van de commissaris-generaal, inzake de overgemaakte stukken inzake de tewerkstelling bij het IT-bedrijf: *“Met betrekking tot de kopie van de brief van “Technologists INC” en uw bankkaart, kunnen deze documenten evenmin bovenstaande beslissing in positieve zin wijzigen. Uw verklaringen dienaangaande zijn immers niet geloofwaardig. Bovendien betreffen deze documenten slechts kopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Deze kunnen eenvoudig worden vervalst en hebben een bijzonder relatieve bewijswaarde.”* Wat betreft de getuigenis van M.M. “Vice President of Afghanistan Operations” van 4 juni 2023, stelt de Raad vast dat het slechts om een getypte brief gaat, zodat op geen enkele wijze kan worden gecontroleerd of deze brief daadwerkelijk uitgaat van de voormalige Vice President van het bedrijf Technologists Inc, noch of de hierin opgenomen inhoud correspondeert met de werkelijkheid. Er kan dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde aan deze brief worden gehecht. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat deze brief dateert van 4 juni 2023, niettegenstaande dat verzoekers tewerkstelling reeds dateert van 2009. Bovendien verduidelijkt verzoeker ook geenszins waarom hij niet eerder aan de voormelde persoon kon verzoeken om een getuigenis inzake zijn tewerkstelling over te maken. Verder is het opmerkelijk dat in de brief wordt aanbevolen om verzoeker een Amerikaans visum te verlenen, teneinde zijn leven te redden.

5.1.12. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij in de volgende beoordeling van de neergelegde video's en het geluidsfragment: *“Voorts zijn er nog de video's die u neerlegt en waarbij u beweert dat hierop de taliban te zien is die enkele maanden geleden naar uw huis kwam om u te zoeken (zie CGVS II, p.11). Op basis van de videofragmenten die u neerlegt, is dit echter onmogelijk af te leiden. Er zijn immers louter enkele gewapende mannen te zien die op de grond neerzitten. Geenszins valt hieruit af te leiden dat het hier om uw huis gaat, noch dat het de taliban betreft die uw familie bedreigen en zij een zoekactie in uw huis volbrengen. Daarnaast zijn dergelijke beelden makkelijk te ensceneren. Gelet op alle vaststellingen gedaan inzake uw verzoeken om internationale bescherming, met name het gegeven dat uw verklaringen aangaande uw asielmotieven bedrieglijk zijn, zijn deze videofragmenten op geen enkele wijze in staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Over het spraakbericht van de taliban dat u neerlegt en waarbij u beweert dat het een persoon N.O. betreft die u dit dreigbericht ongeveer een jaar geleden stuurde (zie CGVS II, p.10), dient het volgende te worden opgemerkt. Er kan ten eerste geenszins worden afgeleid of dit weldegelijk iemand van de taliban betreft, aangezien eender wie dit spraakbericht kan hebben ingesproken. Verder is het vreemd dat u geen informatie kan verstrekken over deze persoon en niet kan zeggen of hij al dan niet bij de taliban hoort (zie CGVS II, p.10). Al helemaal onaannemelijk is dat u zich de details van de inhoud van het bericht niet kan herinneren wanneer het CGVS u vraagt wat deze N.O. zegt in dit dreigbericht. U beweert nochtans dat u twee of zelfs drie keer dit bericht beluisterd hebt. Dat u niet in staat bent te herhalen wat in deze dreigboodschap gezegd wordt,*

getuigt van desinteresse en is in het geheel niet in overeenstemming te brengen met uw ingeroepen vrees. Gegeven dit alles kan er dan ook weinig bewijswaarde hieraan worden gehecht als zou het een bedreiging van de taliban jegens u betreffen".

Door te benadrukken dat hij gedetailleerd heeft verteld over de inhoud van de video, dat hij moeilijk kan inzien hoe hij op afstand gewapende mannen kon vinden die ermee zouden instemmen dergelijke video te ensceneren en dat hij de inhoud van het spraakbericht had kunnen samenvatten indien hem dit werd gevraagd, brengt hij de hierboven gedane beoordeling niet aan het wankelen.

5.1.13. De overtuiging van verzoeker dat de Pakistaanse medische documenten wel degelijk relevant zijn, omdat deze aantonen dat zijn familie Afghanistan heeft moeten ontvluchten vanwege zijn problemen, kan niet worden aangenomen. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde bewijzen deze documenten *"hoogstens dat uw vrouw en kinderen in behandeling waren bij een dokter in Pakistan"*. Deze documenten zijn geenszins van aard om aan te tonen dat verzoekers vrouw en kinderen naar Pakistan zijn moeten vluchten, omwille van de door verzoeker geschetste redenen.

5.1.14. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.15. Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's melding van een vrees om vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als een ongelovige, omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.16. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot

152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen

met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.17. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

5.1.18. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en de aanvullende nota's blijkt dat verzoeker alhier een EHBO-cursus heeft gevolgd en dat hij alhier aan het werk is, waarbij zijn werkgever aangeeft zeer

tevreden te zijn over hem, en dat hij hem als een hulpvaardige, betrouwbare en harde werker beschouwt. Deze elementen zijn lovenswaardig en tonen weliswaar aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich zijn nog niet voldoende opdat kan worden aangenomen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is. Ook de omstandigheid dat verzoeker alhier een vriendenkring zou hebben opgebouwd – ten behoeve waarvan hij drie foto's voegt – is niet zwaarwichtig genoeg. In zoverre de Raad uit verzoekers verwijzing naar “*zijn vriendin*” en de gevoegde foto moet begrijpen dat verzoeker alhier een relatie onderhoudt, schetst verzoeker ook hieromtrent geen meer concreet en diepgaand beeld van de impact hiervan op zijn fundamentele kenmerken van zijn identiteit of op de mogelijkheid om “het spel” mee te spelen.

5.1.19. De duur van zijn verblijf in België sinds februari 2020, *in casu* amper drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was bovendien reeds meerderjarig toen hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker nam ook actief deel aan het Afghaanse leven. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

5.1.20. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.21. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “*Guidance Note*” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.22. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.23. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.24. Waar verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

5.1.25. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen,

zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Dat Afghanistan wordt geconfronteerd met hongersnood en er voedselonzekeerheid heerst voor delen van de bevolking wordt niet betwist en hiermee werd ook rekening gehouden in bovenstaande analyse. Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban word gecontroleerd en dat deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan

wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker maakt geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022, benadrukt de Raad dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de situatie van de gewijzigde Afghaanse context in zijn zaak reeds werd onderzocht en dat de commissaris-generaal tevens, ook bij zijn aanvullende nota van 30 mei 2023, de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd. Gelet op

de actualisatie van de landeninformatie van de commissaris-generaal bij de aanvullende nota kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dient vernietigd te worden totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

5.5. Wat betreft het betoog van verzoeker dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden, dient opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.6. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

5.7. In de mate dat verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou opwerpen, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES